

saa mener jeg rigtignok, at Tiden ikke er inde til at sige Vittigheder. Hvis jeg var i den højtærede Ministers Sted og skulde foretage dette Skridt, vilde jeg sikkert tudbrøle og være ked af det. Den højtærede Minister mener derimod at kunne klare sig med at sige Vittigheder.

At den højtærede Minister forsvarede sit eget Forslag og i den Henseende foretog en omfavnende Bevægelse af det ærede Medlem Hr. Holdgaard, siger jeg intet til. En Smule Støtte er man jo altid glad for, naar man er blevet forladt af sit eget Parti og Vennerne til højre i Salen. Og da Ministeren ikke har andre end Sogneraadforeningerne og „Aarhus Amtstidende“ paa sin Side, saa kan jeg forstaa, at den højtærede Minister sætter Pris paa det ærede Medlem Hr. Holdgaard. Jeg skal overlade til den højtærede Minister i sin Indignation at tugte de to ærede Medlemmer, som er hans Basis, og som efter hans Synspunkt i høj Grad trænger til at blive tugtet.

Naar den højtærede Minister hævder, at den socialdemokratiske Presse og Præsterne ikke har villet indrømme, at der i hans Forslag var en teoretisk Mulighed, saa er dette saa langt fra Sandheden, som man kan komme. Den socialdemokratiske Presse og Præsterne har nemlig begge indrømmet, at der er en teoretisk Mulighed i Ministerens Forslag. Den er ikke ret stor. Muligheden var af en lignende Art som Muligheden for dem, der er om Bord i et Skib, der gaar under i rum Sø, til at naa Land. Men en teoretisk Mulighed var der altsaa, og det er indrømmet baade af den socialdemokratiske Presse og fra Præsternes Side.

Saa hævder den højtærede Minister indigneret, at jeg ingen Ret har til at sige om de samvirkende Sogneraadforeninger, at de er altid paa Tæerne, naar det gælder om at gøre noget daarligt for de gamle. Jeg maa da minde om, at der er Fortilfælde. Det er ikke første Gang, de samvirkende Sogneraadforeninger har henvendt sig til Tinget eller til et Udvalg med deres Skrivelser, og altid er disse gaaet i den Retning, at det blev daarligere for de gamle og bedre for Kommunernes Økonomi. Det tjener maaske til Sogneraadforeningernes Ære, at de taler for Kommunernes Økonomi, men jeg har hævdet, at Henvendelserne fra Sogneraadforeningen altid har medført, at de gamle fik det daarligere.

Ligeledes var den højtærede Minister ogsaa noget indigneret paa mig, fordi jeg mente, at Kommunalbestyrelsernes Skøn ikke altid var, som det skulde være, og han hævdede i saa Henseende, at man i de sidste

ti Aar før Aldersrentelovens Ikrafttræden, altsaa under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, havde bragt Alderdomsunderstøttelsen meget højt op i en Række Kommuner. Det erkender jeg. Men den højtærede Minister ved lige saavel som jeg, at det kun var i en Del Kommuner. Man begyndte her i København, derefter kom de store Provinsbyer, og endelig var der ogsaa en Del Landkommuner, som bragte Taksterne højt op; men der var til Gengæld en Mængde Kommuner, som sad og var fedtede og gav saa lidt som muligt. Derfor maatte Ministeren indskrænke sig til lave Takster, da han kom med sit Forslag, fordi han skulde bygge paa et Gennemsnit; hvis der ikke havde være de daarlige Kommuner, vilde Taksterne være blevet større, naar Ministeren byggede paa Gennemsnittet.

Og jeg skulde mene, at Ministeren har et vist Kendskab til disse Kommuner. Ministeren er som bekendt valgt ovre i Ringkøbing Amt, og nu ser jeg i de aller-sidste Dage i nogle Blade i Ringkøbing Amt indrykket en hjertelig Taksigelse — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse den, den er ganske kort....

Formanden: Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er Ændringsforslagene, som er til Behandling, vi fjerner os for langt fra Ændringsforslagene.

Holger Larsen: Jeg skal ikke polemisere med Formanden, men holde mig til selve Sagen, Ændringsforslagene, og her drejer det sig om det frie Skøn. Jeg har hævdet, at Kommunerne under det frie Skøn ikke altid bevilger det, de har Ret til at bevilge, og det vil jeg gerne føre Bevis for ved Oplæsningen. Annoncen lyder saaledes: „En Tak til alle, som har hjulpet mig igennem Vinteren, og særlig Tak til Sdr. Nisum Sogneraad for de 2 Kr. 50 Ø. i Brændselshjælp, som jeg modtog i Dag. Thorsminde, den 26. April 1927. Aldersrentenyder Herman Simon.“ Altsaa ovre i Ministerens Valgkreds ligger der en Kommune, som hedder Sdr. Nisum, og den har i Brændselshjælp i April Maaned udbetalt 2 Kr. 50 Ø. til en Aldersrentenyder, der har været saa daarligt stillet, at han hele Vinteren igennem har modtaget Hjælp fra private. Jeg skulde tro, Ministeren maatte have et vist Kendskab til, at ikke alle Kommuner skønner saa godt, som de burde gøre.

Ministeren bebrejdede mig, at jeg gik ind i et Forsvar for den bestaaende Ordning, den, jeg hidtil altid har angrebet. Er det nu noget at bebrejde mig? Saa længe vi havde